

SPANYOL

Madridban szeptember 11-én rendezték a múzeumok éjszakáját, amit errefelé *La noche en blancónak*, vagyis fehér éjszakának neveznek, és nem is a szó szigorú értelmében vett múzeumi éjszaka, hanem annál sokkal több: a város teljes kulturális életéből igyekszik tíz óra alatt minél teljesebb ízelítőt adni. Ez persze azt jelenti, hogy a műsorfűzet évről évre egyre vastagabb, mind több helyen szeretnék egyszerre lenni, amit ráadásul az is nehezít, hogy az alapos reklámnak köszönhetően úgy este nyolctól egy tőt is csak nagy igyekezettel tudnánk leejteni a hömpölygő tömegben. A hangulat azért így is fergeteges, főként mert idén a rendezvények központi témája a játék. A programfűzetben a rövid bevezető arról beszél, hogy a vágyak, az álmok és a játék az élet meghatározó része, olyanok, mint gyerekkorunk színes szappanbuborékjai; ennek fényében pedig már délutántól öreg és fiatal buborékot fúj a város megannyi pontján. Idén a Gran Viát is lezárták (amúgy is reménytelen ilyenkor kocsival közlekedni), és óriás hintákat, libikókát, csúszdákat építettek néhány óra alatt az úttest közepére, így maga a város is egy nagy játszótérre alakult.

Ami a programokat illeti, bár a képzőművészet változatlanul dominánsan van jelen, idén rengeteg kreatív irodalmi ötlettel is találkoztam. A legviccesebb címmel talán az a rendezvény büszkélkedhet, amit az Arteduna Escuela de Creación hirdetett meg: *Dobjon húsz centavót a résbe és más eljátszható versek a XX. századból*. A szervezők itt színpadi rögtönzésre hívtak: a kiindulási pont nem más, mint a XX. századi irodalom klasszikusainak (Juan Ramón Jiménez, Pablo Neruda, Alfonsina Storni, Fernando Pessoa, Raúl González Tuñón, Sam Shepard és Charles Bukowski) egy-egy verse, ezekből kell a vállalkozó kedvűeknek helyben rövid színpadi művet létrehozni.

A legendás Residencia de Estudiantes (az a kollégium, ahol Lorca, Buñuel és Dalí híres barátsága kötöttet és amely hosszú ideig a spanyol avantgárd emblemikus találkozóhelye volt) idén ünnepli alapításának 100. évfordulóját. Ennek tiszteletére a kollégium kertjében felolvasóestet rendeztek fiatal költők (Luis Bague Quilez, Isabel Bono, Sofía Castañón, José Daniel García, Jorge Gimeno, Lorenzo Plana, Juan Manuel Romero, César Saldaña, Antonio Santo és Teresa Soto) verseiből, *Jugar con poesía*, azaz *Játék a költéssel* címmel. Ezen kívül pedig a Residencia három egykori ösztöndíjasának, María Anduezanak, Antonio R. Montesinosnak és Daniel Silvónak mutatták be egy-egy installációját, ezáltal azt is bizonyítva, hogy az intézmény maig él és működik, és legfőbb célja változatlanul a művészetek és persze a művészek közötti kötetlen párbeszéd kialakítása.

A múlt mellett a jelen (vagy talán még inkább a jövő?) is hangsúlyosan szerepelt ebben a közösségi játékban, hála az Universitat Oberta de Catalunya madridi központjának, ahol az elektronikus olvasás legújabb fejlesztéseibe nyerhettünk bepillantást. A hangoskönyv mindannyiunk számára ismerős lehet már és az e-bookról is hallhattunk, de itt olyan lehetőségekről és masinákról esett szó, melyek – legalábbis számomra – eddig teljesen ismeretlenek voltak. Feltehetően ezt a szervezők is sejtették, így előzetes bejelentkezés után kis létszámú csoportokban vették be az érdeklődőket az ePub, a mobipocket és hasonló eszközök rejtelseibe.

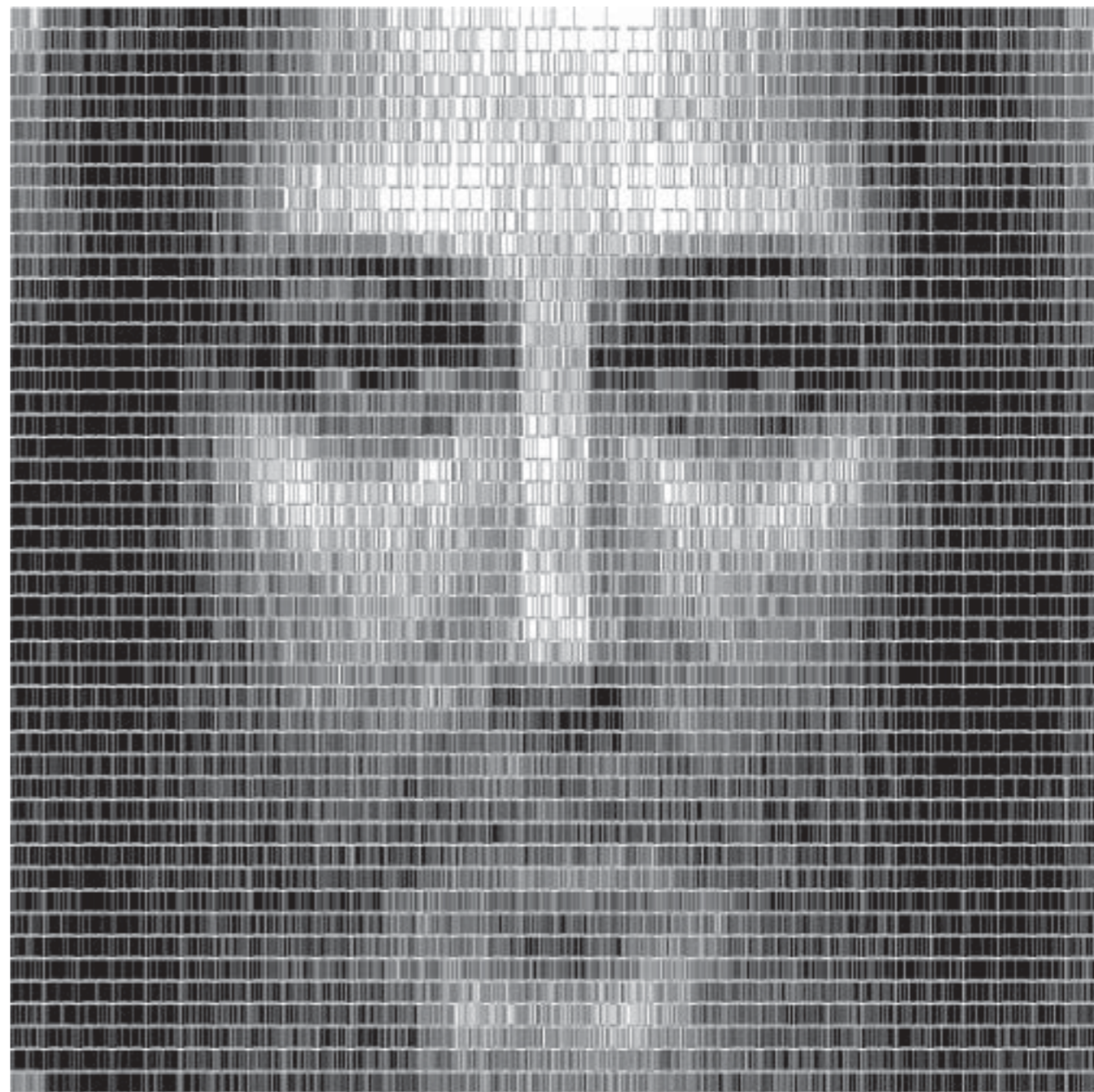
Aki viszont a papírkönyveket szereti, annak ott volt a Cuesta de Moyano, az antikváriusok utcája, ahol 11-én kivételesen éjjelíg árulták a boltosok a könyvritkaságokat és első kiadásokat.

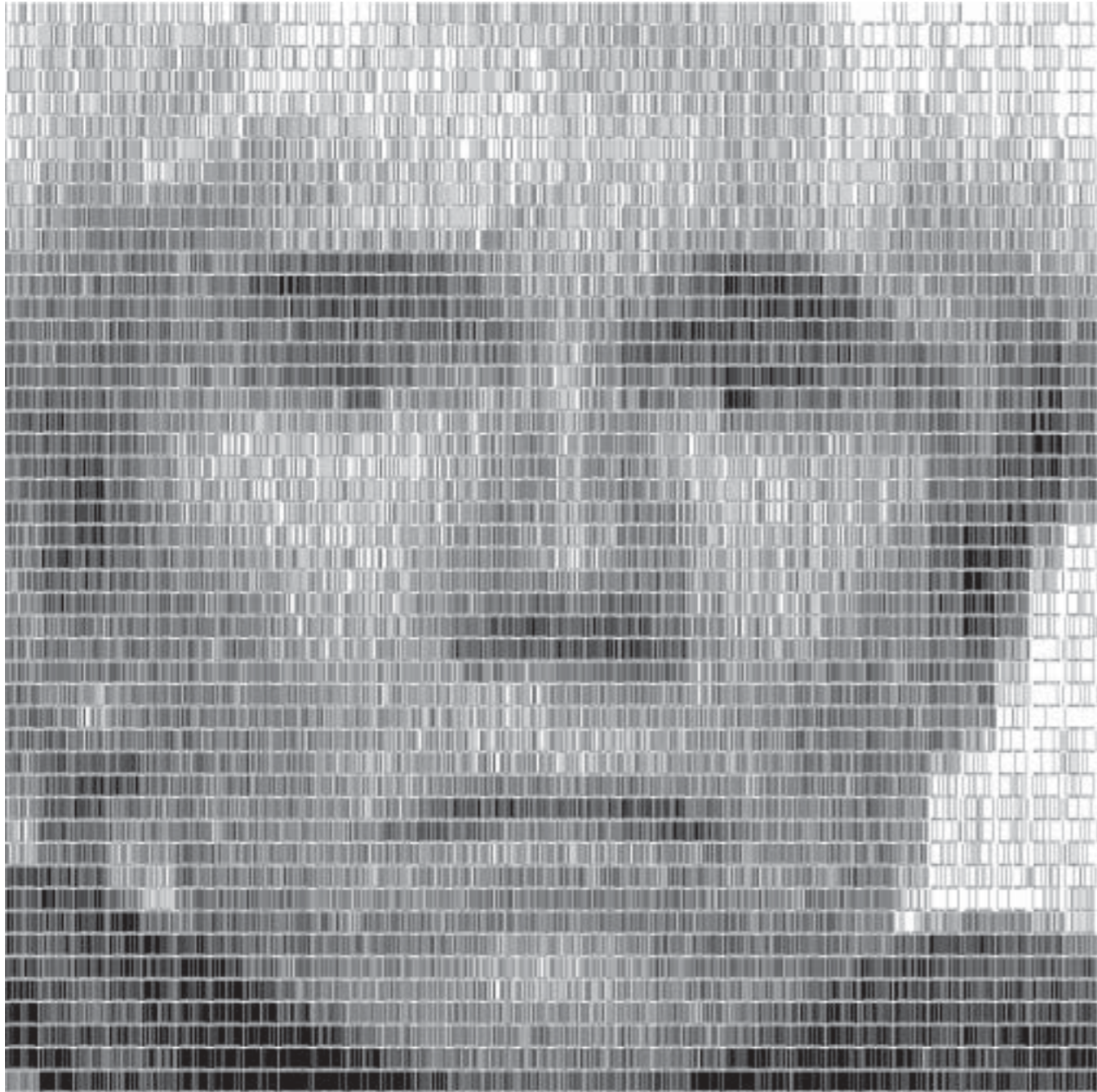
És végül egy program azoknak, akik nem érik be pusztá szemlélődéssel: az Escuela de Escritores, vagyis a madridi íróakadémia azokat invitálta, akik nem csak olvasni, de írni is szeretnek. A „fehér éjszaka” alkalmából fehér lapok teleírására hívtak, *Írd meg a saját éjszakádat* címmel. Ennek keretében az íróakadémia minden helyisége nyitva állt, és minden felület a közös játékot szolgálta. Gyere, és írd velünk, „a padlóra, a falra, írógépen, tollal, töltőceruzával, számítógépen, papíron, füzetkébe, noteszbe, pergamenre, lúdtollal, zselés tollal, lufira, de írhat az akár a saját bőrödre vagy másokéra. Írjunk együtt, írjuk meg önmagunkat!” – szölt a felhívás.

A közös írást zenei improvizáció kísérte, majd egymás írásművét lehetett elemezni-kritizálni, vagy éppen méltatni. A szabad véleményalkotás érdekében az utolsó pillanatig megőrizték a névtelenséget, ám ha valakinek mégis sikerült eltalálni, melyik író tollából származik az adott szöveg, könyvet kapott ajándékba.

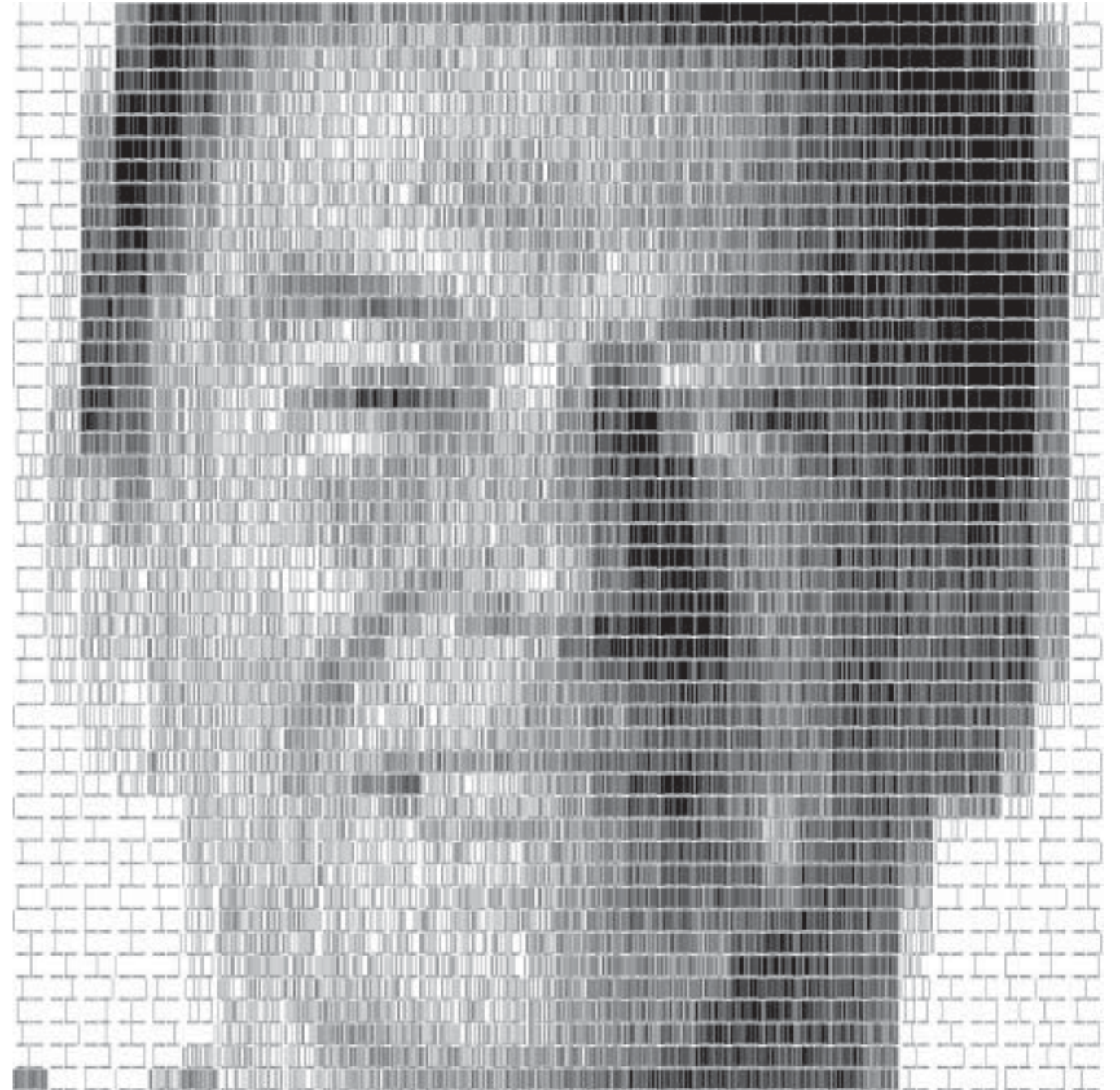
És persze nem Spanyolországban volnánk, ha az éjszakai tollforgatás nem hatalmas táncos mulatsággal végződne: 23 órától koncert, éjjeltől pedig egy DJ zenéjére táncolhattunk hajnalig.

(Kutasy Mercédesz)

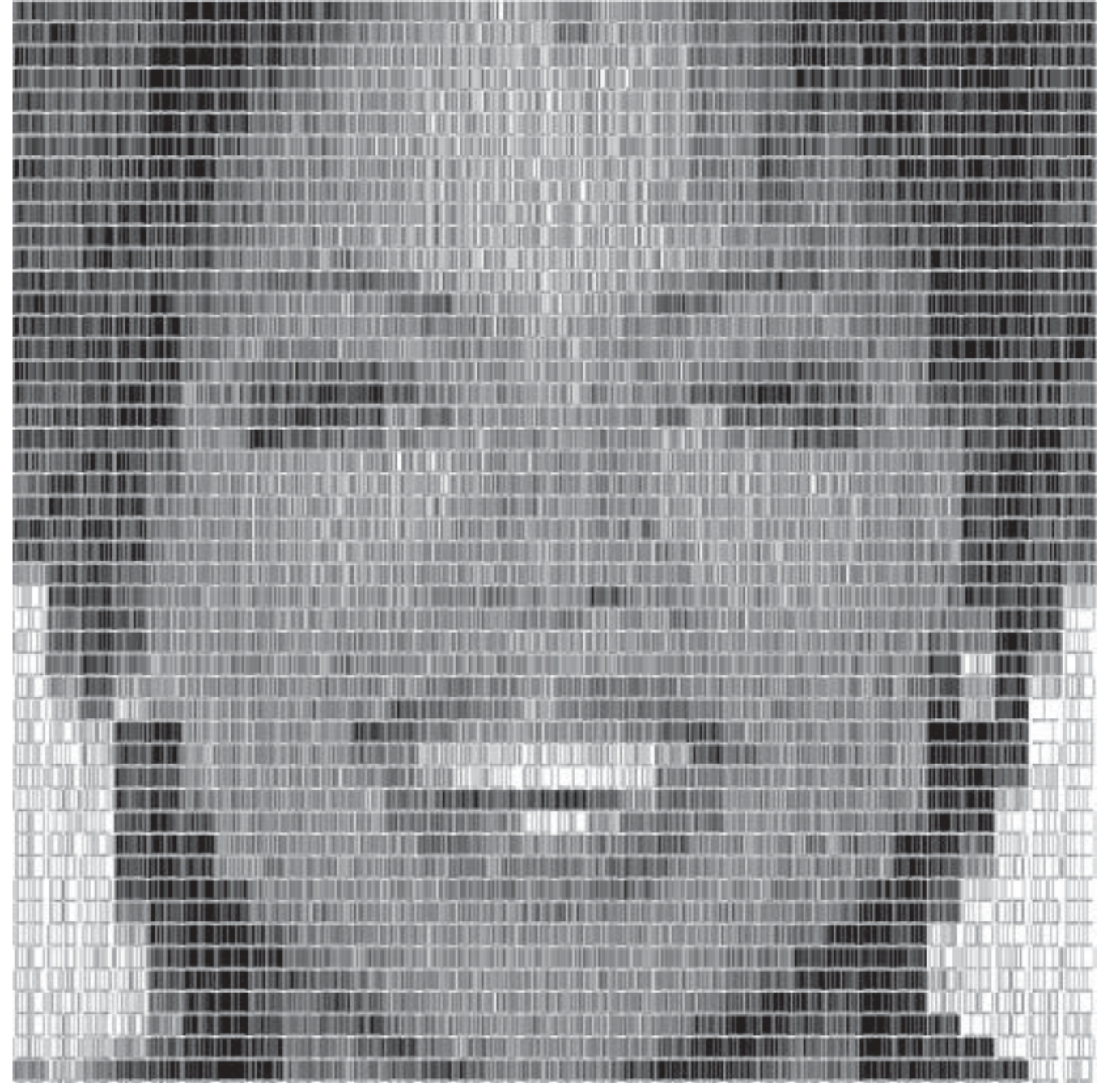

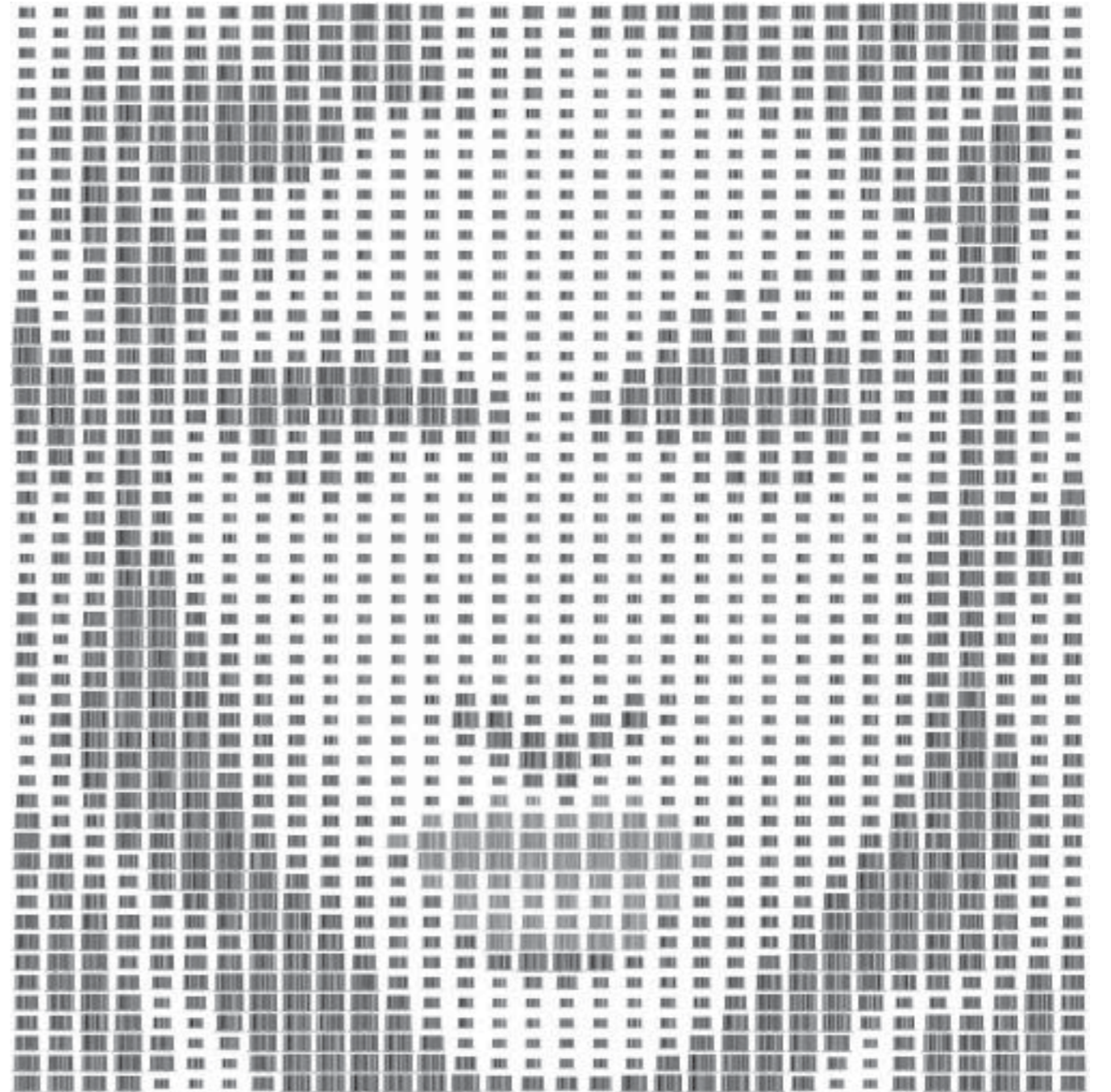
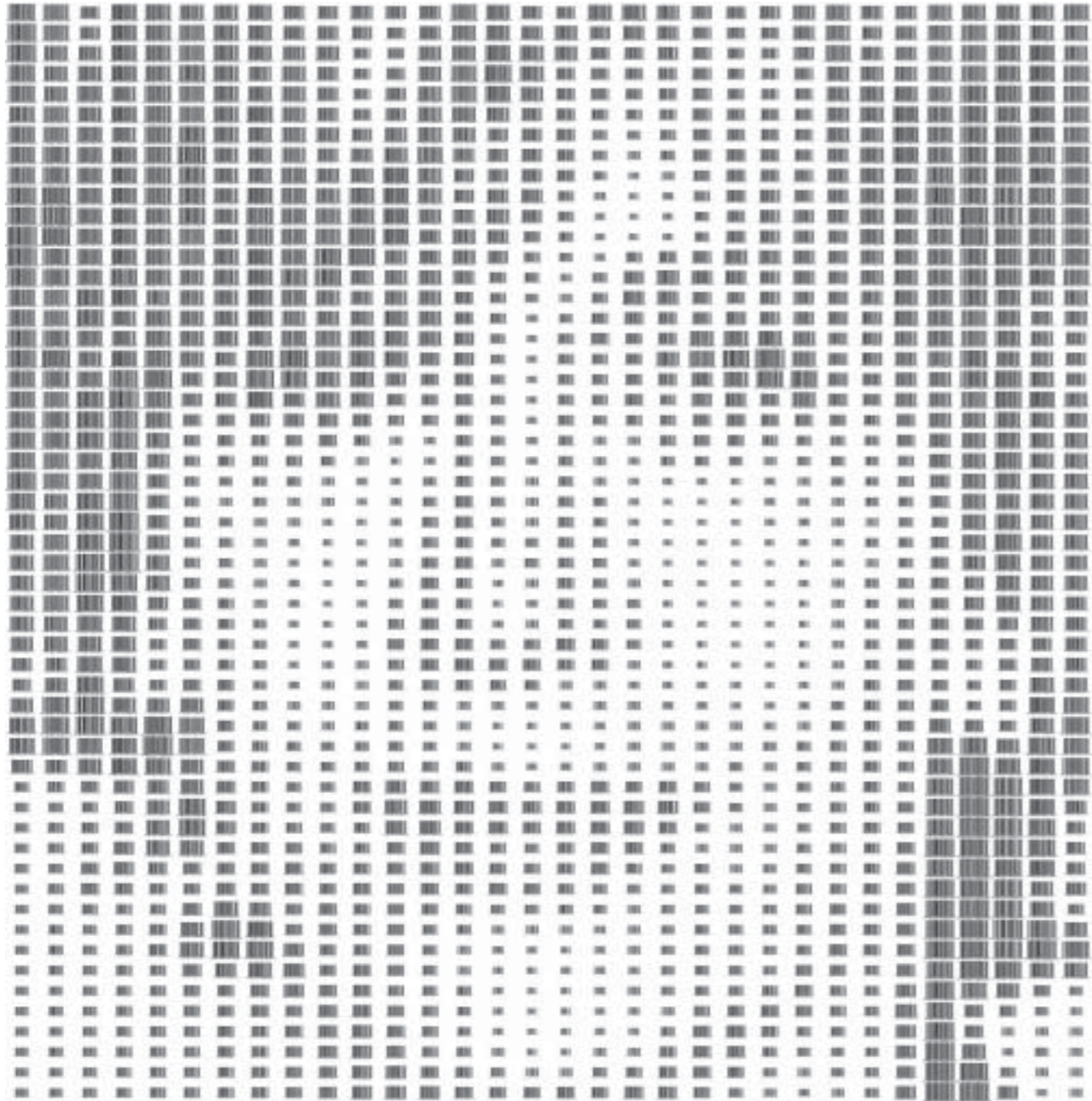

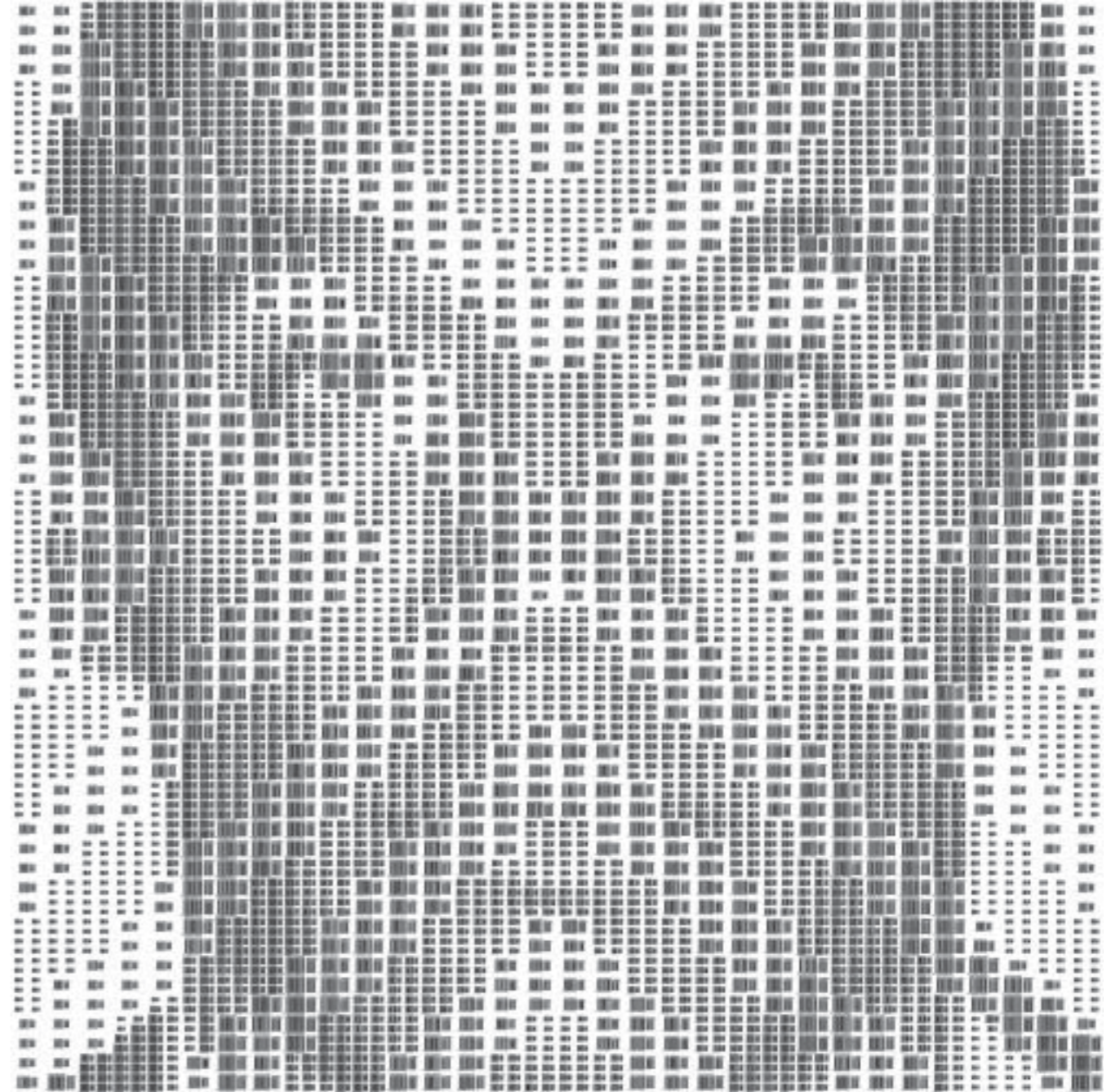
Scott Blake:

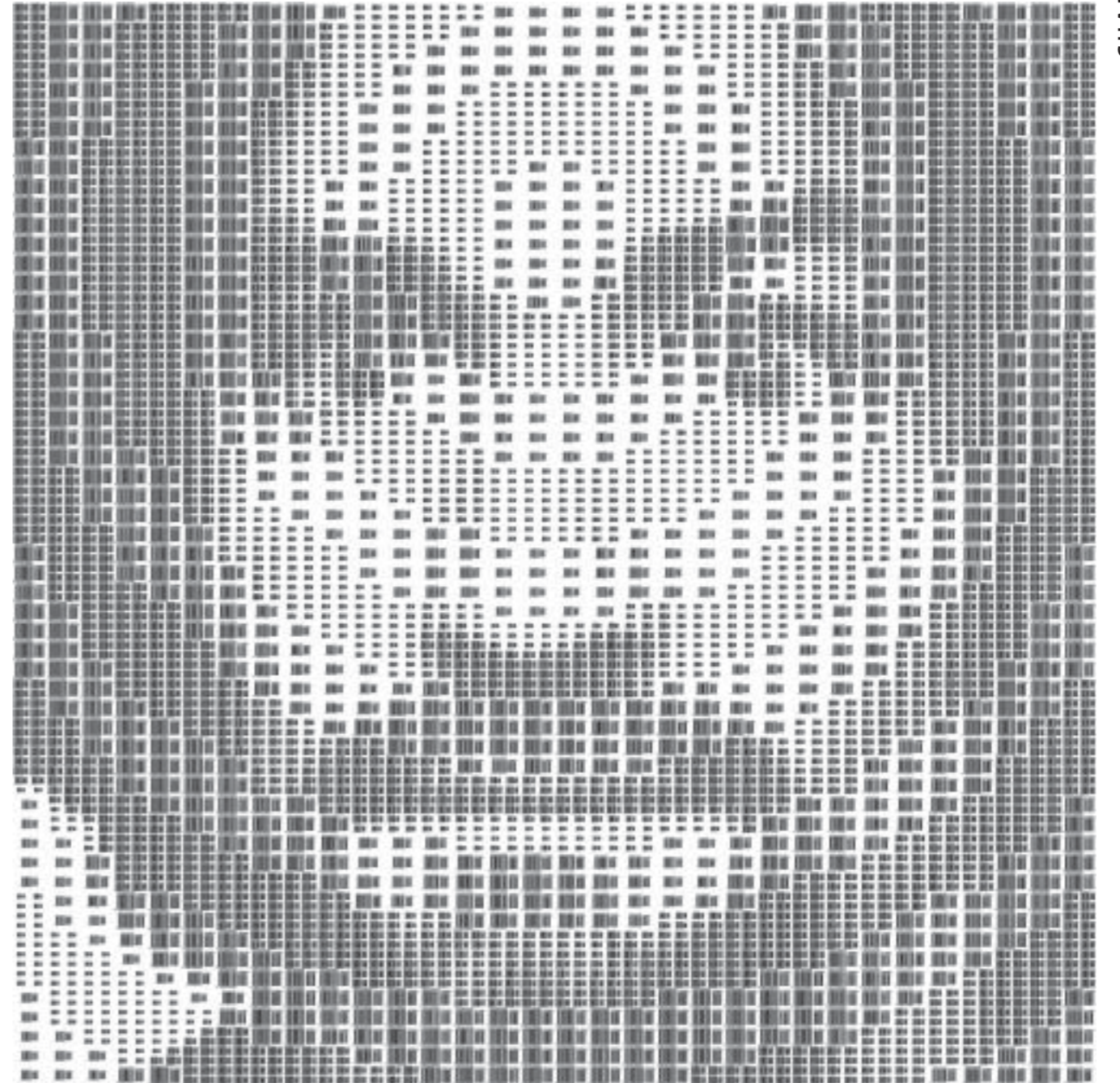
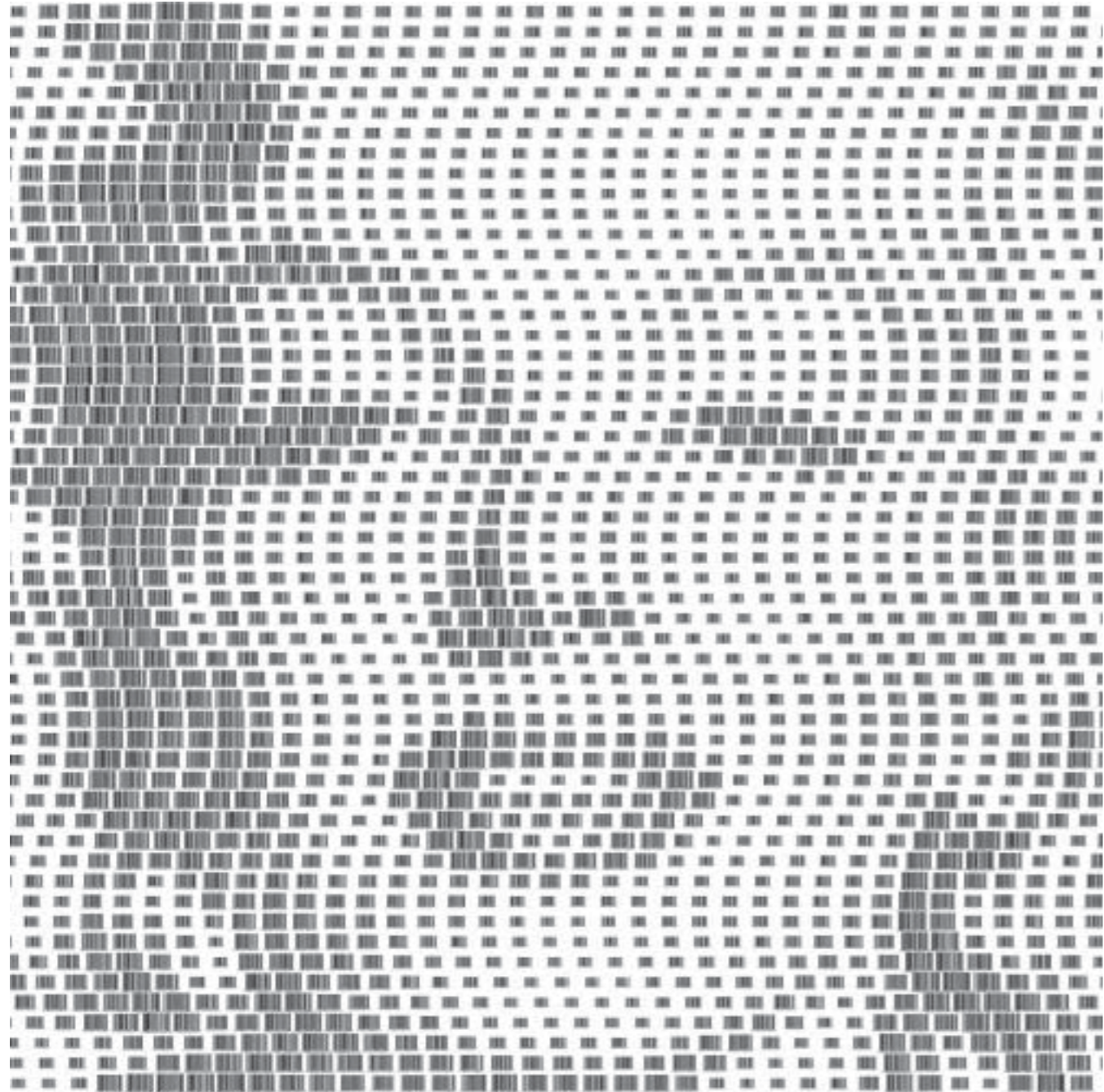

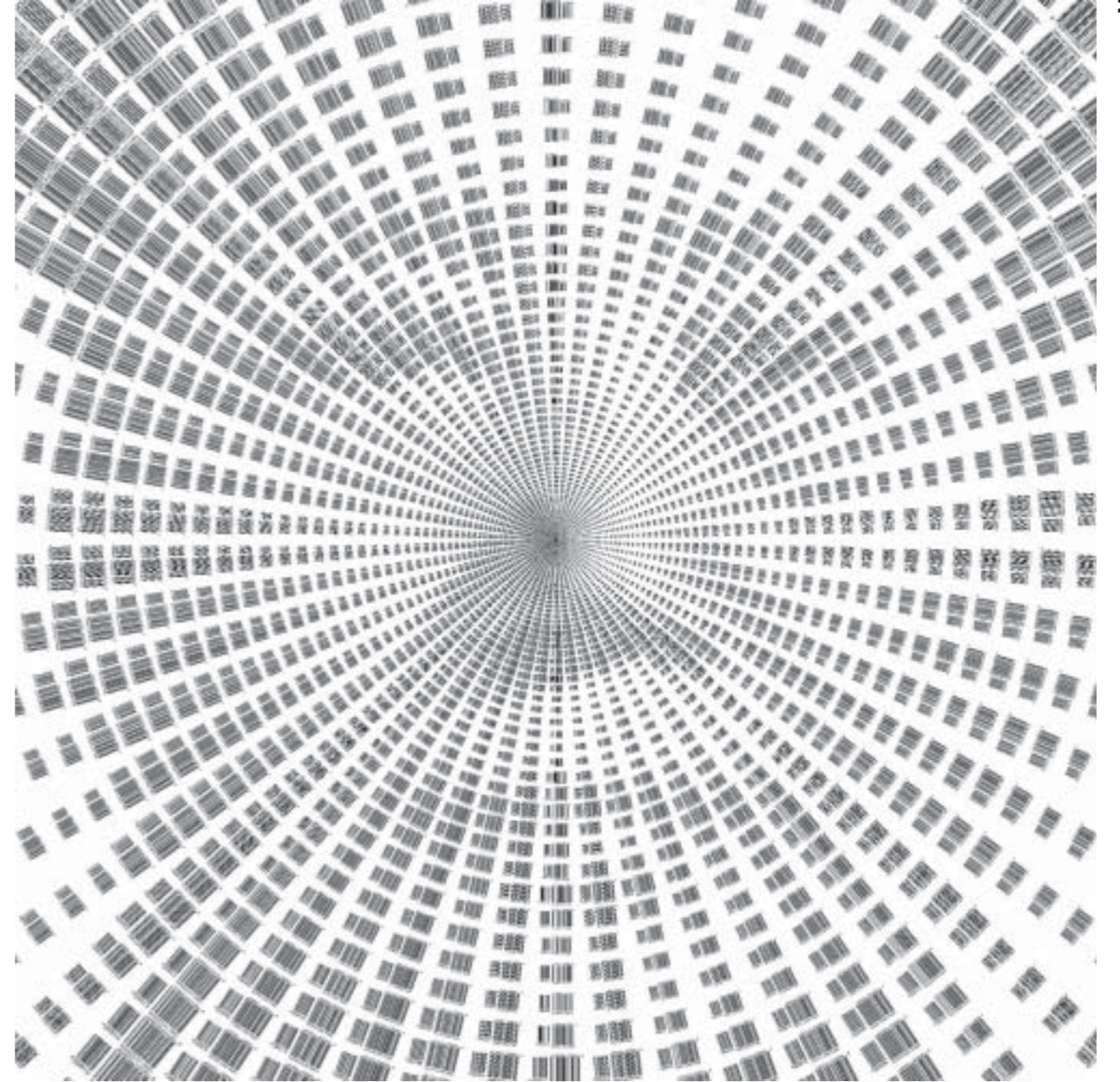
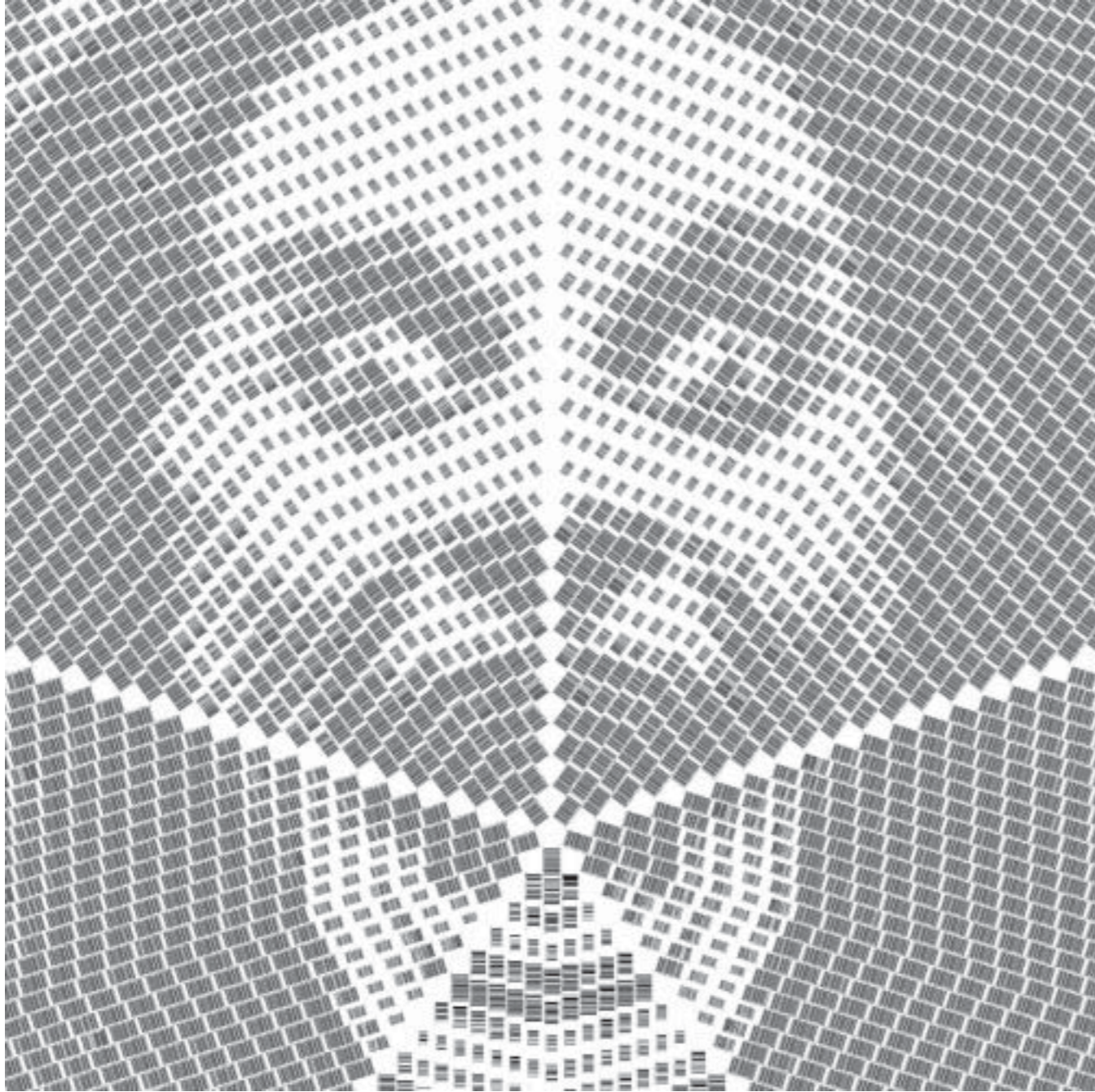
VONALKÓDMŰVEK

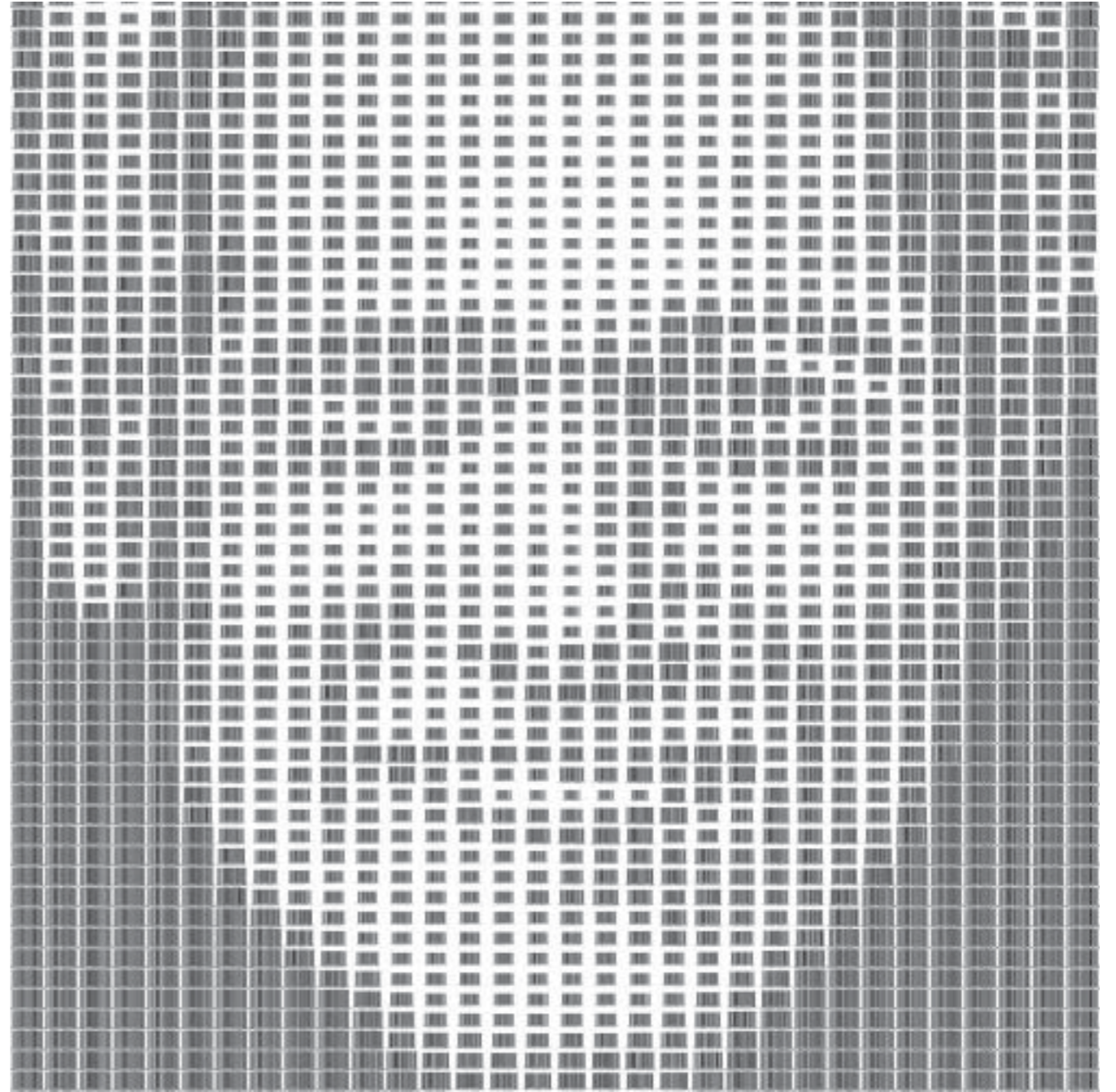
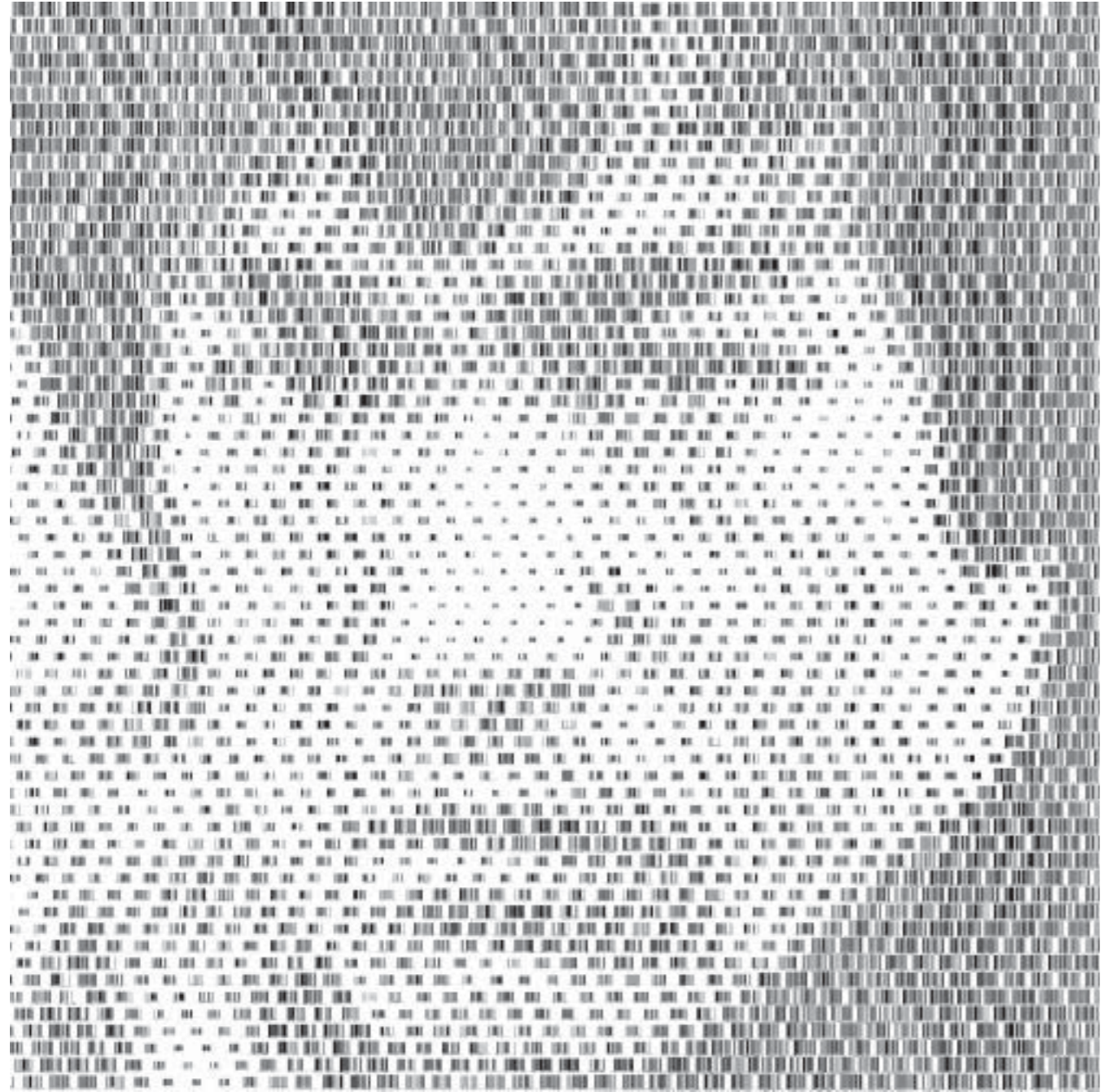

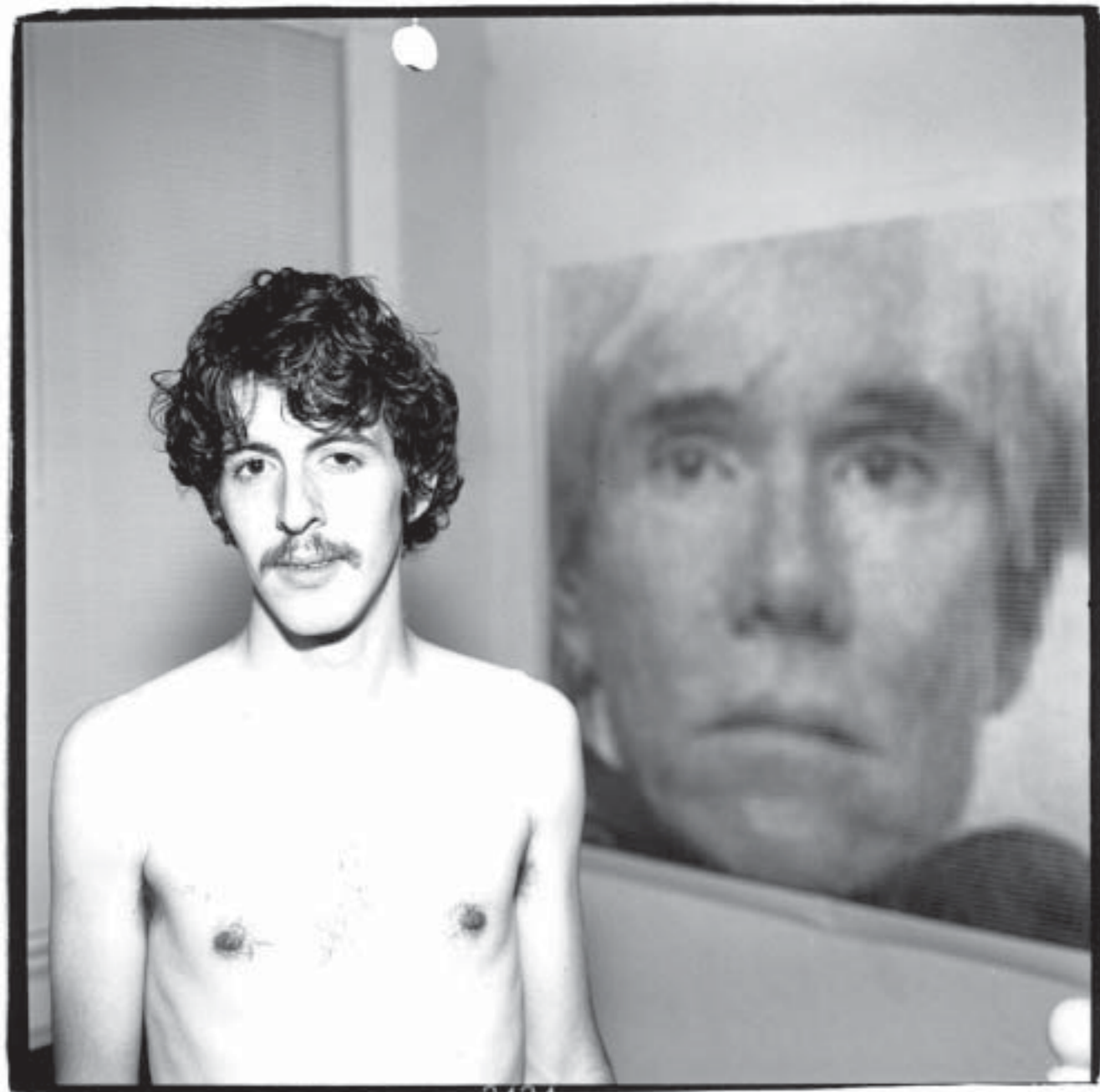

E munkák a Creative Commons Nevezd meg! — Ne add el! — Így add tovább! 3.0 Egyesült Államok licenc alatt jelennek meg.
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/us/deed.hu>

This work is licensed under Creative Commons Attribution — Noncommercial — Share Alike 3.0 United States
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/us/>

Forrás: www.barcodeart.com

